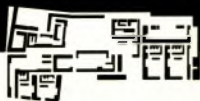

Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας Τμήμα Αρχιτεκτόνων Μηχανικών Βόλος 2008

φοιτήτριες_ Αγοραστάκη Κατερίνα - Παπανικολάου Κατερίνα
επιβλέπουσα καθηγήτρια_ Γαβρήλου Εβελυν

ε π ε ξ - ε ρ γ α σ ί α δ ι α μ ο ν ή ς

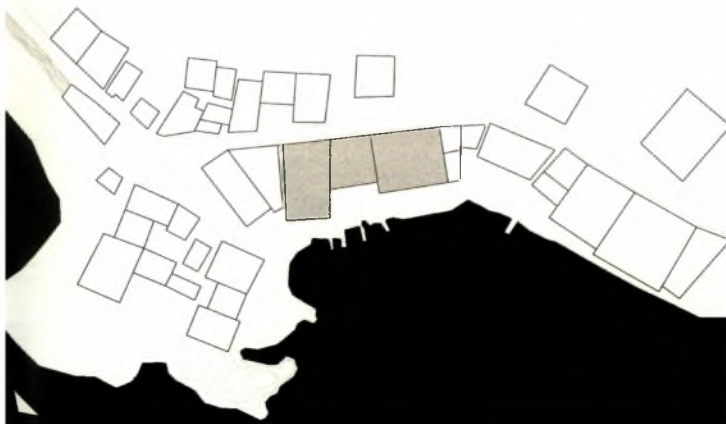

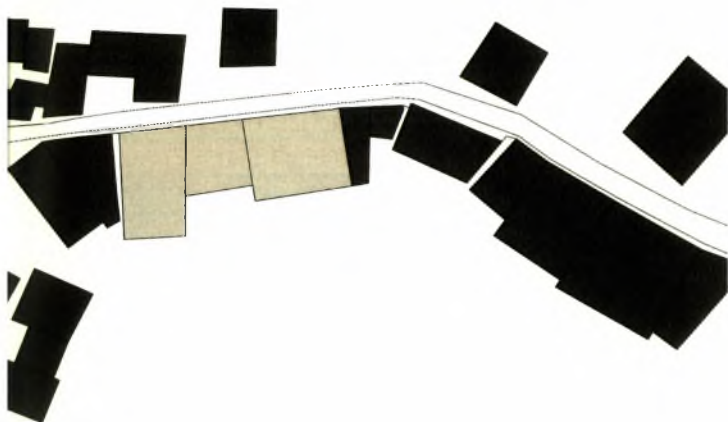
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ & ΚΕΝΤΡΟ ΠΑΗΡΟΦΟΡΗΣ
ΕΙΔΙΚΗ ΣΥΛΛΟΓΗ «ΓΚΡΙΖΑ ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ»

Αριθ. Εισ.: 6907/1
Ημερ. Εισ.: 10-02-2009
Δωρεά: Συγγραφέα
Ταξιδετικός Κωδικός: ΠΤ - ΑΜ
2008
ΑΓΟ

Η πρόταση αναφέρεται σε τρία εν σειρά κτήρια στην περιοχή των Ταρπακαριών στην πόλη των Χανίων. Η περιοχή αποτελείται από ένα σύμπλεγμα παλιών κτισμάτων και βρίσκεται σε κοντινή απόσταση από την πόλη, στην προέκταση της βόρειας ακτογραμμής, προς το τέλος του παραλιακού δρόμου που ξεκινάει από το παλιό ενετικό λιμάνι.

Τα Ταμπακαριά αποτελούν τόπο επεξεργασίας δερμάτων, με τα βυρσοδεψεία τοποθετημένα εν σειρά και προσαρμοσμένα στις φυσικές κλίσεις της περιοχής. Διακόπτονται μόνο από πολύ στενά και απότομα περάσματα με σκαλοπάτια προς τη θάλασσα. Είναι χτισμένα με πέτρα, με κεραμιδένιες στέγες, ισόγεια με είσοδο από το δρόμο ενώ είναι δίπατα ή τρίπατα από τη μεριά της θάλασσας. Σήμερα, τα περισσότερα από τα βυρσοδεψεία είναι εγκαταλελειμμένα, κάποια έχουν αλλάξει χρήση και μερικά από αυτά συνεχίζουν τη λειτουργία τους.

Χαρακτηριστικό στοιχείο της περιοχής είναι η έντονη υψομετρική διαφορά δρόμου και παραλίας. Στο όριο παραλίας-δρόμου τοποθετούνται τα κτήρια των βυρσοδεψείων, ενισχύοντας έτσι την "απομάκρυνση" του δρόμου από την παραλία. Η επαφή με τη θάλασσα περιορίζεται μόνο σε οπτικές θεάσεις που δημιουργούνται από τις στενές και απότομες σκάλες που οδηγούν κάτω στην παραλία.

Χαρακτηριστική είναι επίσης η αίσθηση αποπροσανατολισμού που δημιουργείται λόγω της "ελεγχόμενης" επαφής με τη θάλασσα. Το ενιαίο μέτωπο των βυρσοδεψείων αποτελεί ένα σκηνικό κενών - πλήρων το οποίο δημιουργείται από την επανάληψη των ανοιγμάτων, από κάποια κενά που υπάρχουν λόγω της εγκατάλειψης ορισμένων κτηρίων, και από τα κενά από τις στενές σκάλες που οδηγούν στη θάλασσα. Έτσι η συνολική εικόνα της περιοχής, που είναι κρυμμένη πίσω από τις όψεις του δρόμου, αποκαλύπτεται σταδιακά μέσα από αυτή τη διαδοχή κενών και πλήρων. Ο επισκέπτης μέχρι να βρεθεί στο επίπεδο της θάλασσας έχει μία περιορισμένη αντίληψη του τοπίου.

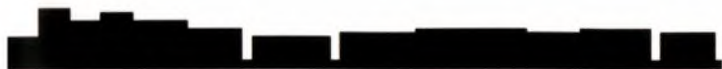

Το οπτικό πεδίο του περιπατητή μεταβάλλεται συνεχώς σε οριζόντιο και κάθετο επίπεδο. Σε οριζόντιο, πραγματοποιείται μέσα από το παιχνίδι των όψεων επιτρέποντας ή εμποδίζοντας το μάτι του να διαπεράσει τους όγκους των βυρσοδεψείων και να φτάσει μέχρι τη θάλασσα. Σε κάθετο επίπεδο, σε ορισμένες περιπτώσεις, μέσω της αποκάλυψης του τελευταίου επιπέδου από το δρόμο, αφήνοντας έτσι το περιθώριο στο μάτι του περιπατητή να "πέσει" μέχρι το ισόγειο του κτηρίου.

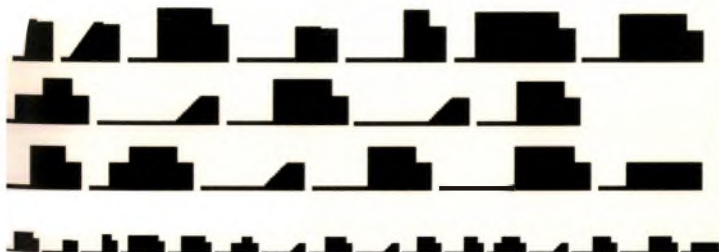

Κατά τη διαδρομή στο επίπεδο του δρόμου δίνεται κυρίως η εντύπωση ενός δισδιάστατου χώρου λόγω του συνεχούς μετώπου. Στη συνέχεια όμως, μέσω των σχισμών από τις σκάλες η εντύπωση αυτή αναιρείται και τα εν σειρά κτήρια δεν "διαβάζονται" ως επιφάνεια, το δισδιάστατο δίνει τη θέση του στο τρισδιάστατο, και η επιφάνεια γίνεται όγκος.

Αυτό μας κατευθύνει στο χειρισμό των όψεων, όχι ως κελύφη αλλά ως όγκοι. Τα τρία κτήρια τα προσεγγίζουμε ως μια ενιαία μάζα η οποία σταδιακά σμιλεύεται και δημιουργεί ποικίλες ποιότητες χώρων. Τα ανοίγματα στο μέτωπο του δρόμου μετατρέπονται σε εργαλεία της επεξεργασίας της μάζας. Προσθέτοντας στη μάζα των κτηρίων μας, αυτή του εδάφους, του δρόμου και της παραλίας, πραγματοποιούμε πολλές διαδοχικές εγκάρσιες τομές κατά μήκος του δρόμου. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα, την καλύτερη αντίληψη της σχέσης δρόμου, κτηρίου και παραλίας.

Η επεξεργασία του δέρματος προκαλεί ενδιαφέρον. Εντοπίζουμε αυτές τις διαδικασίες επεξεργασίας σε βυρσοδεψεία που λειτουργούν σήμερα στην περιοχή. Η επεξεργασία των δερμάτων απασχόλησε τους ανθρώπους από τα πρώτα χρόνια που ήθελαν κάτι να φορέσουν και παραμένει σχεδόν ίδια μέχρι σήμερα. Με τον καιρό εξελίχθηκαν κάποια τυποποιημένα στάδια επεξεργασίας των δερμάτων που λίγο διέφεραν από περιοχή σε περιοχή.

Αρχικά απομακρύνονται οι τρίχες από το δέρμα μέσα σε δοχεία με ασβέστη. Μετά την εκδορά του ζώου το δέρμα πρέπει να αλατιστεί και να στεγνώσει για να μπορέσει να διατηρηθεί. Στην συνέχεια για να μαλακώσει το δέρμα μπαίνει σε μία δεξαμενή με νερό. Παράλληλα γίνεται και το στέγνωμα του δέρματος στον ήλιο ή και σε κάποιο ζεστό μέρος, που όμως αεριζεται καλά. Στην συνέχεια το δέρμα μπαίνει σε άλλη δεξαμενή με μίγμα λαδιών και τανινών (από φλοιούς βελανιδιάς ή καστανιάς) όπου και μένει αρκετές μέρες. Μετά από το "άπλωμα", το κρέμασμα του δέρματος στα πιο πάνω επίπεδα, αλείφεται με ένα λιπαρό διάλυμα για να γίνει πιο απαλό. Στην συνέχεια το δέρμα τρίβεται και γυαλίζεται. Η βαθφή είναι το επόμενο στάδιο, διαποτίζοντας το δέρμα κυρίως με φυτικές βαφές. Τέλος αφού το δέρμα στεγνώνει καλά, είναι έτοιμο για χρήση σαν υλικό ραφής ρούχων, σαν υλικό για παπούτσια, τσάντες ή εργαλεία.

Με μία δεύτερη παρατήρηση, εστιάζουμε στις κατακόρυφες κινήσεις των εργασιών, στο πλύσιμο των δερμάτων στις χτιστές γούρνες στο ισόγειο και στο άπλωμα τους στο τελευταίο στάδιο που γίνεται στα πάνω επίπεδα. Ήταν επιθυμητό εξαρχής τα νέα κτήρια να έχουν μία σχέση με τις χρήσεις των παλιών βυρσοδεψείων. Οι χρήσεις που επιλέγονται συνδέονται κατά κάποιο τρόπο με την χρήση των βυρσοδεψείων, καθώς και με τις διαδικασίες που ακολουθούνται.

Σε δύο τμήματα του ισογείου προτείνουμε τη λειτουργία των εργαστηρίων, θέλοντας να ενισχυθεί το στοιχείο της εργασίας, όπως προϋπήρχε . Επιπλέον, το πλύσιμο των δερμάτων το μεταφράσαμε σε ένα λουτρό με όλες τις διαδικασίες που απαιτούνται μέχρι την επαφή του ανθρώπινου δέρματος με το νερό. Η αρχική μας σκέψη όσον αφορά τις λειτουργίες, η διαμονή, επανερμηνεύεται και συμπληρώνεται από τις δημόσιες χρήσεις. Διατηρείται η λογική της διαδικασίας και της περιήγησης που ξεκινάει από κάτω και καταλήγει πάνω. Στόχος είναι η δημιουργία κυρίως εσωστρεφών χώρων, δημόσιων και ιδιωτικών που μπορούν συνέχεια να εναλλάσσονται, χάνουν και ξαναβρίσκουν την επαφή τους με το εξωτερικό περιβάλλον.

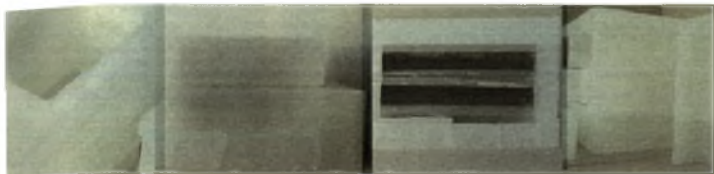

Παρατηρούμε επίσης το φως στους χώρους των βυρσοδεψείων, εστιάζοντας στις διαφοροποιήσεις των εντάσεων, από το φωτεινό στο σκοτεινό. Διαφορετικές ποιότητες φωτός διανέμονται στους ενιαίους χώρους των εργασιών ανάλογα με την απόσταση από τα ανοίγματα και την ένταση του ήλιου. Τα περισσότερα ανοίγματα είναι μακρόστενα και σε όλους τους χώρους το φως είναι "ελεγχόμενο". Μετά τα πρώτα σχέδια, προσπαθούμε να διατηρήσουμε τις εναλλαγές του φωτός. Παράλληλα με τις λειτουργίες, επεξεργαζόμαστε τη σχέση των χώρων με βάση τις διαφορετικές εντάσεις του φωτός κατά τη μετάβαση από τον ανοιχτό στον κλειστό χώρο.

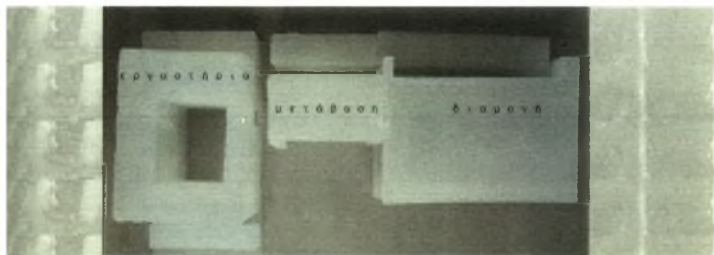

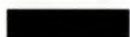
Η πρώτη απόπειρα διευθέτησης των χώρων γίνεται μέσα από το οριζόντιο σπάσιμο του όγκου και το διαχωρισμό του σε μονάδες-λειτουργίες. Στη συνέχεια ακολουθείται μια διαδικασία αφαίρεσης της μάζας ανάλογα με τις ανάγκες για τη δημιουργία ορισμένων χωρικών συνθηκών. Η ανάγκη ενός χώρου μεταφράζεται σε αφαίρεση της μάζας, σε κατακόρυφη τρύπα ή φάγωμα.

Η αφαιρετική αυτή διαδικασία αποτυπώνεται με την κατασκευή ενός τρισδιάστατου μοντέλου από κερί. Αφαιρώντας ένα μεγάλο κομμάτι μάζας στο μεσαίο τμήμα του όγκου, δημιουργείται ένα "δοχείο" το οποίο συγκεντρώνει όλη την ανθρώπινη δραστηριότητα και τη διαχέει στις υπόλοιπες μονάδες, τα εργαστήρια, το νερό και τους χώρους διαμονής. Το κομμάτι της μάζας που απέμεινε από την αφαίρεση αποτελεί μια ανεξάρτητη μονάδα, τη μονάδα μετάβασης η οποία συνδέει τη μονάδα εργαστηρίων με τη μονάδα διαμονής.

Το κερί το χειριστήκαμε ως το ίδιο το υλικό επεξεργασίας, "αντιδρούσε" ανάλογα με τη θερμοκρασία, το υλικό του καλουπιού, το δικό μας χειρισμό, δίνοντας κάθε φορά διαφορετικές ποιότητες. Ένα δειγματολόγιο: το κενό, οι κηλίδες μάζας, η αποκόλληση, η σκιά, το φως, τα αυλάκια, το ξένο σώμα, η εξάπλωση. Ποιότητες που τις μεταφράσαμε σε ποιότητες χώρου, δικά μας εργαλεία σκέψης ή στοιχεία σύνθεσης. Ποιότητες χώρου οι οποίες μεταφέρονται σε πραγματικό χώρο με μακέτες, παρατηρώντας το φως, τις σκιές, τις οπτικές και τα βάθη των χώρων. Στοιχεία της μακέτας, οι διαφορετικές θέσεις των μονάδων, τα φαγώματα, οι τρύπες, οι αποκολλήσεις, το φως, η σκιά, μεταφέρθηκαν στις κατόψεις με τις διαφορετικές χρήσεις, τις κινήσεις, το αίθριο, τα κενά και τις οπτικές.

η εξαπλωση

η χαραμαδα

αλλοιωση

το φως

η σκια

η συγκεντρωση

στρώματα+αποκολληση

η ρωγμα

ΤΟ ΚΕΝΟ

η συγκεντρωση του αερα

η αποδεσμευση του αερα

αυλακια

συγκεντρωση πυκνοτητων

εγκλιδες μαζας

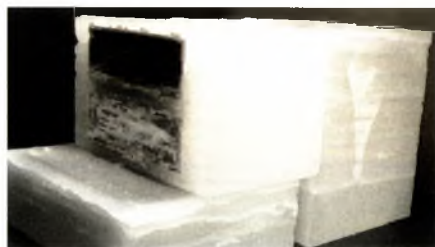
διασπορα

το ξενο σωμα

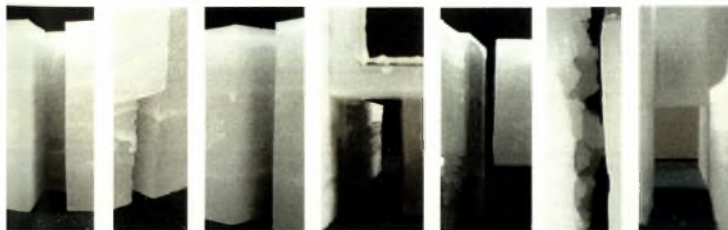
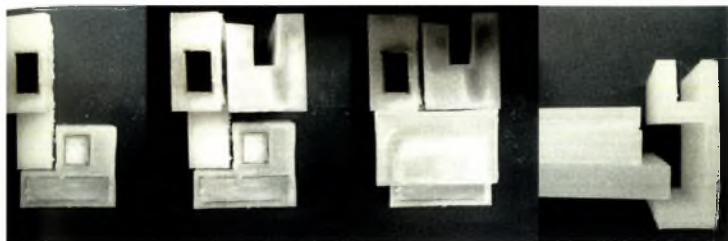
Οι χώροι μας, εμπεριέχοντας στοιχεία δημόσιου και ιδιωτικού χαρακτήρα, αναφέρονται στον επισκέπτη και το μόνιμο κάτοικο. Η ιδέα της προσωρινής διαμονής συνδέθηκε με διάφορες δημόσιες λειτουργίες. Πρόκειται για χώρους όπου η έννοια της φιλοξενίας, επεκτείνεται και έξω από το δωμάτιο και φτάνει μέχρι τους δημόσιους χώρους, στο χώρο του νερού, τα εργαστήρια, τη βιβλιοθήκη, το καφέ, τον εκθεσιακό. Μας ενδιαφέρει η φιλοξενία του επισκέπτη, η πλοήγηση του μέσα στο κτήριο, η αντίληψη του καθώς προσεγγίζει διαισθητικά τις μονάδες και οι ποιότητες των χώρων.

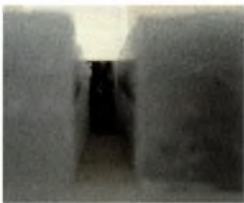
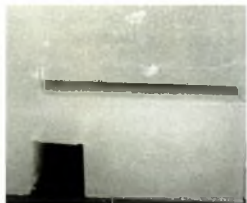
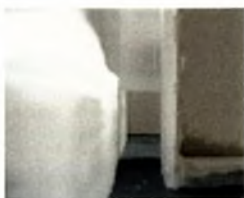
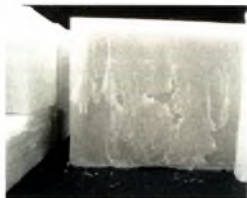
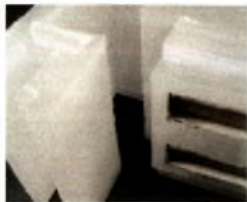

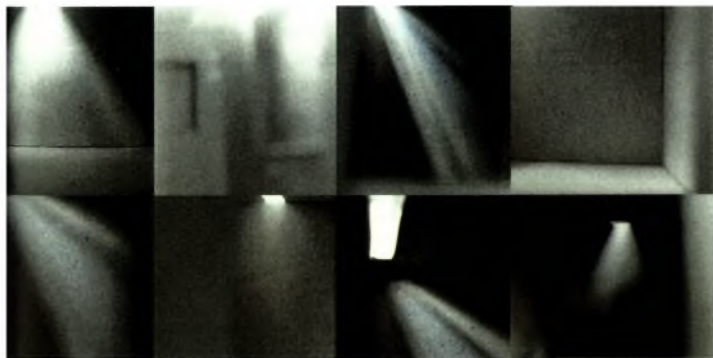

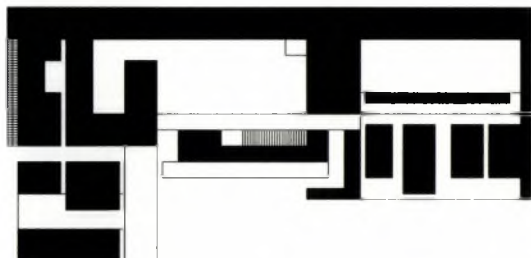
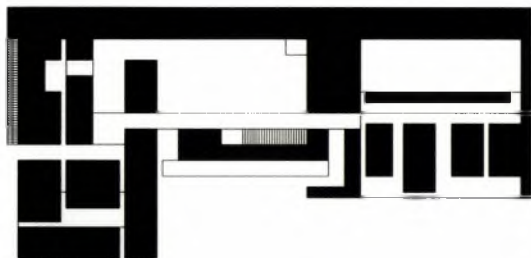
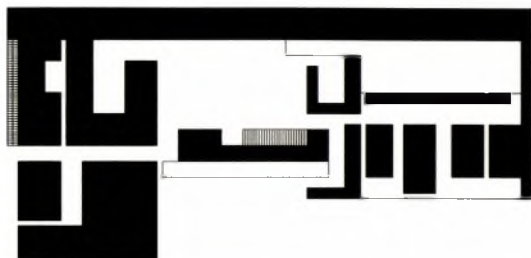
Καθώς απαιτούνται περισσότερες χρήσεις ώστε η σύνθεση να λειτουργεί στο σύνολό της, οι μονάδες μάζας αυξάνονται. Οι μονάδες μετακινούνται σε σχέση με τις πορείες και αλλάζουν θέση, κάθετα και οριζόντια. Γενικά μας επιτρέπουν να προσθέτουμε και να αφαιρούμε λειτουργίες, καθώς και να αναδιατάσσουμε τους χώρους. Παράλληλα, επεξεργαζόμαστε τη μάζα του κεριού, με κενά, τρύπες και φαγώματα.

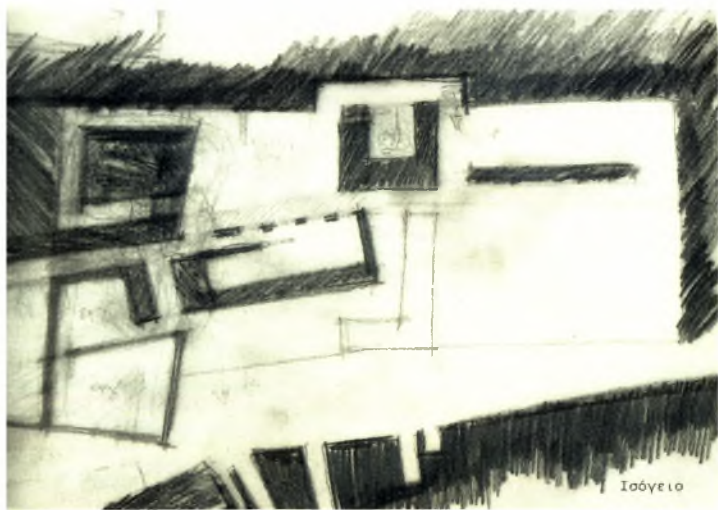

Στη συνέχεια, παρατηρούμε τα κενά μεταξύ των όγκων του κεριού, τις ποιότητες στα σκοτεινά περάσματα και τις εναλλαγές του φωτός στις πορείες που συνδέουν τις μονάδες. Σε μία μακέτα από χαρτόνι, βλέπουμε το φως που εισχωρεί απ'τα ανοίγματά μας. Σε όλους τους χώρους υπάρχει η εναλλαγή από το φωτεινό στο σκοτεινό και από το μέσα στο έξω.

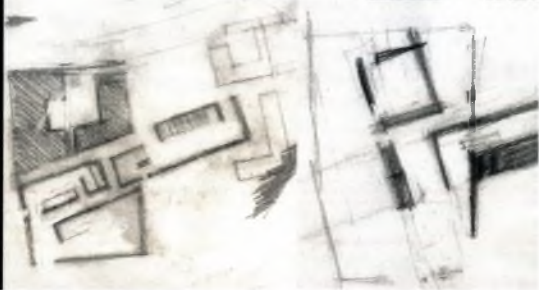
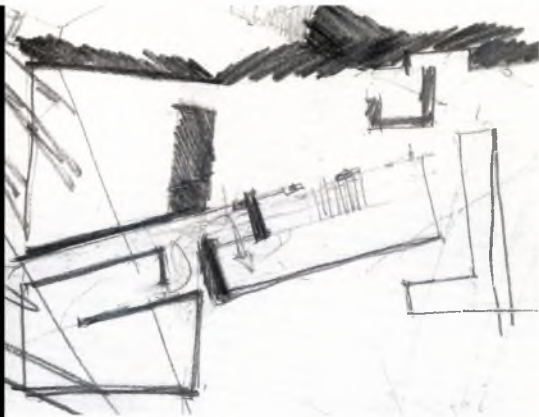

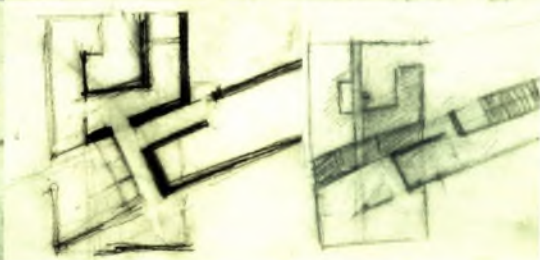
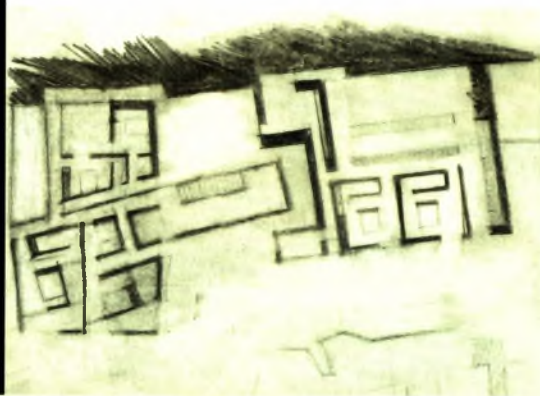
Η πρότασή μας διαφοροποιείται σημαντικά σε σχέση με τα ήδη υπάρχοντα, ωστόσο επιδιώκει να δώσει το στίγμα της. Τα τρία κτήρια αποτελούν στο σύνολό τους ένα υβρίδιο φιλοξενίας, με ξενώνες και χώρους-δοχεία συγκέντρωσης ανθρώπινης κοινωνικότητας. Η διαμονή αφορά το λίγο και το πολύ και απευθύνεται σε ένα ευρύ κοινό. Οι δημόσιοι χώροι συμπληρώνουν τη διαμονή ή λειτουργούν αυτόνομα.

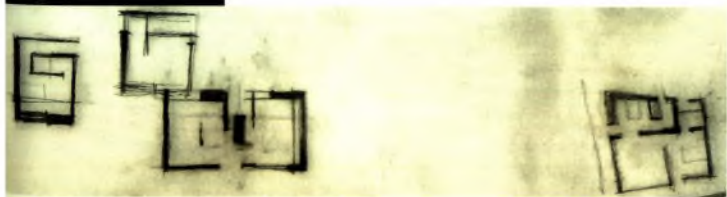
ΙΣΟΓΥΕΛΟ

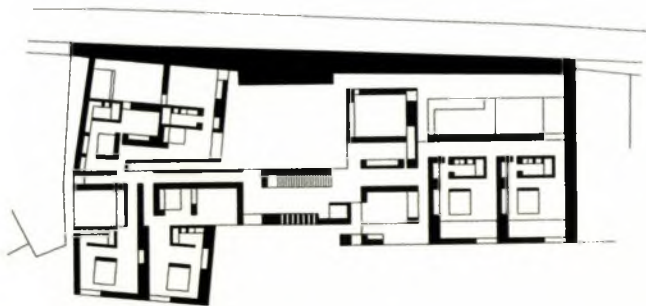

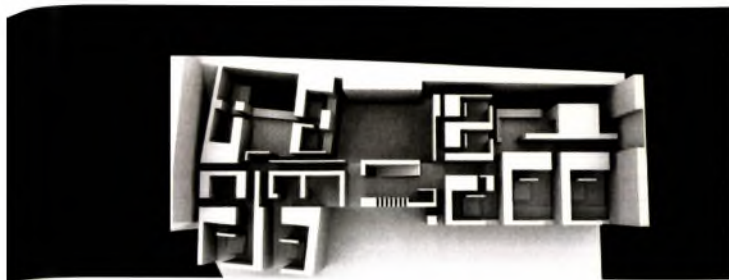
ο ο ο φ ο ς

ΣΩΜΌΤΙΟ

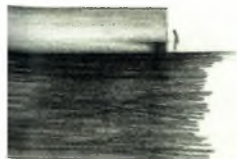
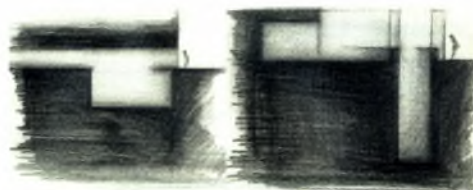

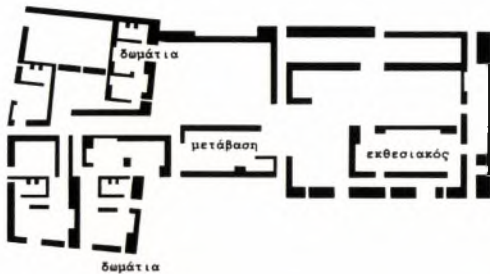
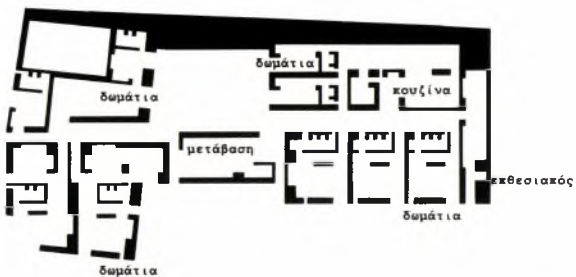
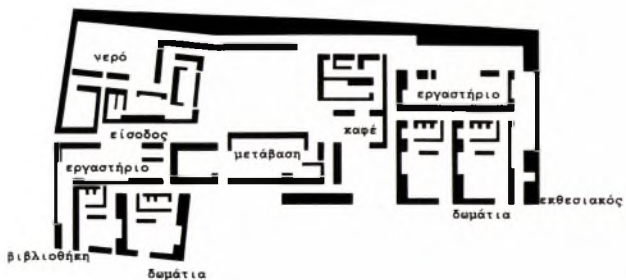
Η πορεία του επισκέπτη και η σχέση του με το κτήριο ξεκινάει από το δρόμο. Κατά τη γραμμική αυτή πορεία βρίσκεται σε άμεση σχέση με τον τοίχο με οπτικές που έχουμε ορίσει. Η επαφή με το εσωτερικό του κτηρίου είναι προκαθορισμένη, έχει μια περιορισμένη αντίληψη του χώρου και σε καμία περίπτωση δεν είναι επιθυμητό να του αποκαλυφθεί εύκολα όλη η πληροφορία που περιέχει το κτήριο. Στόχος μας είναι να βρεθεί μέσα στο αίθριο αφού πρώτα έχει δεχτεί κάποια μικρά οπτικά και ηχητικά ερεθίσματα και έχει αποκτήσει μερικές υποψίες για το τι πρόκειται να δει.

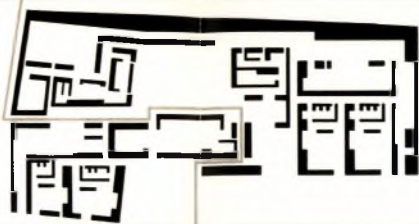
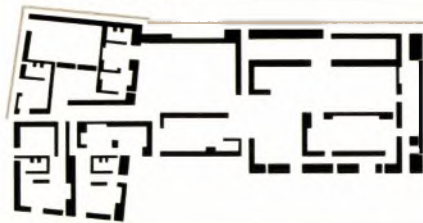

Αρχικά πάνω στο αυστηρό μονολιθικό όριο του τοίχου δημιουργούμε ένα πρώτο άνοιγμα μέσα από το οποίο το μάτι του επισκέπτη αφήνεται να περάσει και να αντιληφθεί το βάθος και σε οριζόντιο αλλά και σε κάθετο επίπεδο. Στο σημείο αυτό πραγματοποιείται η πρώτη επαφή, οπτική, με το τοπίο που κρύβει ο όγκος του κτηρίου πίσω του. Στη συνέχεια της πορείας του συναντάει ένα κενό το οποίο του επιτρέπει να αποκτήσει μια άλλη αίσθηση του βάθους σε συνδυασμό με τους ήχους που προέρχονται από τον μικρό αίθριο χώρο του ισογείου. Έπειτα, το όριο του τοίχου αυξάνεται, μεγαλώνει το πάχος. Αργότερα ο επισκέπτης ή ο περπατητής συναντά μια καθαρή θέα στη θάλασσα. Πρόθεσή μας όταν περνά πάνω από το αίθριο, χωρίς να είναι ξεκάθαρο γι' αυτόν αυτό το γεγονός, είναι η αίσθηση του "γκρεμού". Μέσω της υποχώρησης του τοίχου και μιας σχισμής λίγο πιο πάνω απ' το επίπεδο του δρόμου αντιλαμβάνεται την εσωτερικότητα του κτηρίου και το δημόσιο στοιχείο του. Στο τέλος της πορείας δίπλα στον τοίχο και των εντάσεων μέσα απ' τα κενά και τα πλήρη και αφού έχουν φανεί αμυδρά κάποιες ποιότητες χώρων, ο επισκέπτης συναντάει μια σκάλα. Πρόκειται για ένα κατέβασμα στενό και απότομο με άμεση οπτική στη θάλασσα, κάτι που συνειδητά έχει διατηρηθεί από πριν.

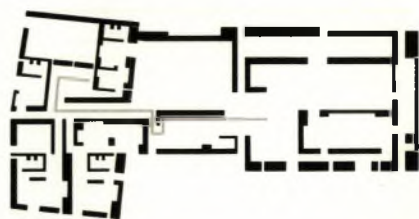
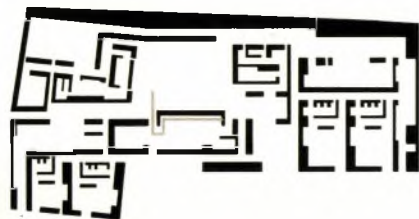

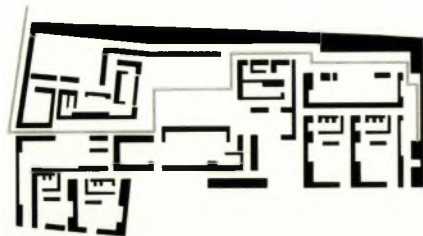

ελευθερός / free space

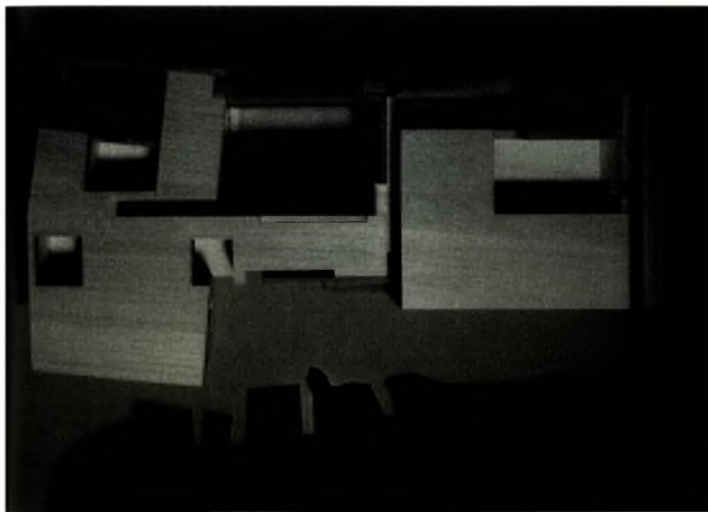

ιδιωτική περιοχή / private space

κοινόχρηστη περιοχή / shared space

Μετά από μια γρήγορη ματιά μέσα στο "δοχείο" με το νερό, κατεβαίνει τη σκάλα και φτάνει στο επίπεδο της παραλίας, όπου αντιλαμβάνεται ένα επίσης στενό πέρασμα. Είναι η στιγμή που ο επισκέπτης αφήνει για λίγο το εξωτερικό περιβάλλον για να προχωρήσει στο εσωτερικό του κτηρίου με στόχο να βρεθεί στο αίθριο. Την είσοδο του κτηρίου την χειριζόμαστε όχι ως στιγμιαίο γεγονός αλλά ως πορεία. Η "διαδρομή" της εισόδου, έχει ως αφετηρία το κατέβασμα της σκάλας και κατάληξη το αίθριο.

Τα φαγώματα διαφόρων τύπων που δημιουργούνται είτε για να επισημάνουν μια κίνηση είτε μια οπτική, τα ίχνη του φωτός που ορίζουν μια πορεία, οι χαραμάδες σε διάφορα σημεία, όλα αυτά λειτουργούν προσανατολιστικά και βοηθούν τον επισκέπτη στην πλοήγησή του μέσα στο κτήριο. Έτσι η προσέγγιση της κάθε μονάδας, δημόσιου ή ιδιωτικού χαρακτήρα γίνεται κυρίως διαισθητικά.

Στο επίπεδο του ισογείου διαχειριστήκαμε τη σχέση του κτηρίου με το έδαφος. Ο "γκρεμός" ως ξεκάθαρο στοιχείο απομακρύνει τις λειτουργίες με διαφορετικές αποκολλήσεις. Στην ουσία το μόνο στοιχείο που έρχεται σε άμεση επαφή με το έδαφος είναι αυτή του νερού. Υπάρχει μια εσωτερικότητα που χαρακτηρίζει το κτήριο στο σύνολό του αλλά και την κάθε μονάδα ξεχωριστά. Κάθε χώρος επιφυλάσσει μια αποκάλυψη. Δημιουργούμε συγκεκριμένα σενάρια για το πως προσεγγίζει κανείς τον κάθε χώρο.

Ξεκινώντας π.χ. με το χώρο όπου βρίσκονται τα λουτρά, ο επισκέπτης βρισκόμενος στο αίθριο, αντιλαμβάνεται το στοιχείο του νερού και με την κατεύθυνση που του ορίζει αυτό το γραμμικό στοιχείο καθώς και σε συνδυασμό με το αμυδρό φως που φαίνεται στην είσοδο περνάει στο χώρο του λουτρού. Η διαδικασία "καθαρισμού" αρχίζει με την είσοδο του επισκέπτη στο χώρο των αποδυτηρίων. Στη συνέχεια αφήνει τα πράγματά του σε θήκες στο τέλος του διαδρόμου και περνάει στα ντους. Έπειτα είναι έτοιμος να έρθει σε επαφή με το νερό. Η επιλογή του είναι ανάμεσα στο ανοιχτό "πηγάδι" με το κρύο νερό με τον ήλιο που τρυπώνει και φτάνει μέχρι κάτω, εκτεθειμένος απόλυτα στο εξωτερικό περιβάλλον και στον πιο κλειστό και μικρό χώρο του ζεστού νερού.

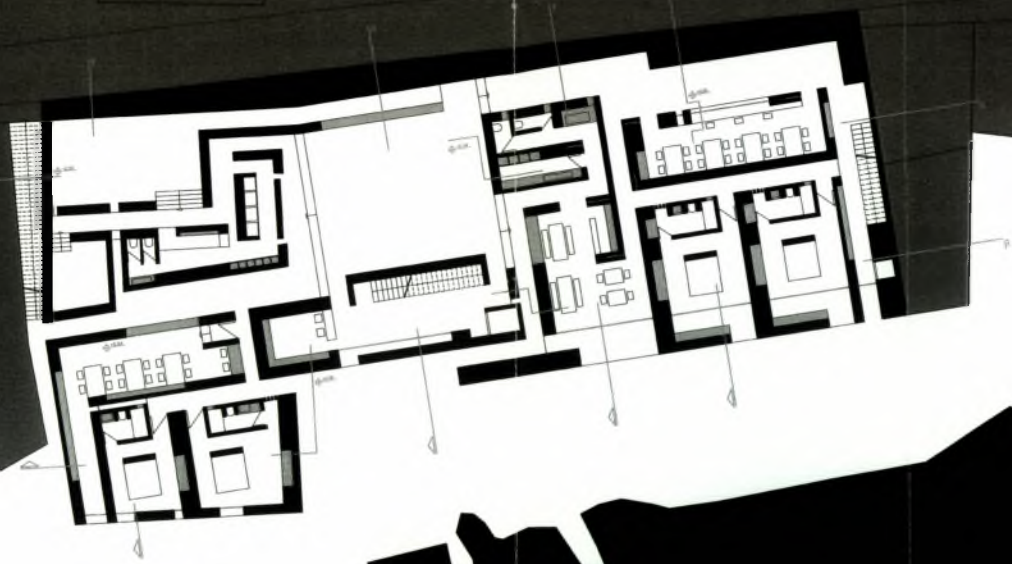
Απέναντι από το νερό, δίπλα στο πέρασμα της εισόδου βρίσκονται τα εργαστήρια κι οι ξενώνες. Φτάνοντας κανείς απ' το αίθριο στην αρχή του περάσματος που καταλήγει στα δωμάτια ή έξω μπορεί να εισέλθει στο χώρο των εργαστηρίων. Εκεί περνώντας από την είσοδο ανεβαίνει ένα μικρό επίπεδο και βρίσκεται στο γραμμικό χώρο των εργαστηρίων. Ένας χώρος όχι αυστηρά οροθετημένος όπου η σχέση με το έξω αποκαλύπτεται στο βάθος του χώρου, με τη δημιουργία μιας κάθετης σ' αυτόν το χώρο γραμμικής βιβλιοθήκης με οπτική προς τη θάλασσα. Ο χώρος αυτός των εργαστηρίων και της βιβλιοθήκης "αγκαλιάζει" από την άλλη μεριά τα δωμάτια τα οποία στρέφονται επίσης προς τα έξω.

Αντίστοιχα η προσέγγιση των υπόλοιπων εργαστηρίων γίνεται από το αίθριο προς την άλλη διεύθυνση του κτηρίου. Ο χώρος του καφέ προσεγγίζεται από το αίθριο με ξεκάθαρο τρόπο. Στρέφεται ταυτόχρονα και στο μεγάλο κενό άρα στο "μέσα" του κτηρίου αλλά και έξω, στη μεριά της παραλίας. Ο επισκέπτης παρατηρώντας την υποχώρηση του εδάφους, το φάγωμα και την αλλαγή του επιπέδου κατευθύνεται στους χώρους που αναφέρονται στο καφέ και σε ένα μικρό αίθριο. Από τη μια μεριά του οποίου συναντάει τα εργαστήρια. Ανάμεσα στο καφέ και στα εργαστήρια αφήνεται ένα μικρό κενό το οποίο λειτουργεί σαν πέρασμα και σαν οπτική προς τη θάλασσα.

Τα εργαστήρια στρέφονται στο εσωτερικό και έχουν άμεση σχέση με το μικρό αίθριο. Αναπτύσσονται γραμμικά, με το φως που μπαίνει από το αίθριο. Πίσω από τα εργαστήρια βρίσκεται ο διάδρομος που οδηγεί στα δωμάτια, τα οποία στρέφονται προς τη θάλασσα. Ωστόσο, τα εργαστήρια έχουν στενή σχέση με τους ξενώνες, διατηρώντας ταυτόχρονα η κάθε μονάδα την "αυτονομία" της.

Στο βάθος του μικρού αίθριου βρίσκεται ο εκθεσιακός χώρος. Πρόκειται για ένα στενό ορθογώνιο "δοχείο", που κοιτάει στην παραλία και έχει οπτική επαφή με το διάδρομο των δωματίων, που καταλήγει στον τελευταίο όροφο όπου και διευρύνεται χωρίς ωστόσο να έχει σχέση με το μεσαίο επίπεδο. Η περιήγηση σε αυτό το τρίπατο "δοχείο" γίνεται γραμμικά, ανεβαίνοντας συνεχώς επίπεδα. Μια πορεία δημόσιου χαρακτήρα που ξεκινάει από το αίθριο και καταλήγει στο πάνω επίπεδο.

Τέλος, από το μεγάλο αίθριο είναι ξεκάθαρος ο όγκος της μετάβασης που χαρακτηρίζεται απ' τη μεγάλη κεντρική σκάλα που οδηγεί στους πάνω ορόφους και επιπλέον στο χώρο υποδοχής. Ολόκληρος ο συγκεκριμένος χώρος στρέφεται προς το αίθριο ενώ βρίσκεται ανάμεσα σε δύο διαφορετικά "εξωτερικά" περιβάλλοντα, στην παραλία και στο "εσωτερικό" του κτηρίου. Η σχέση με την παραλία περιορίζεται στην οπτική μέσω των κενών που αφήνει ο ψηλός εξωτερικός τοίχος.

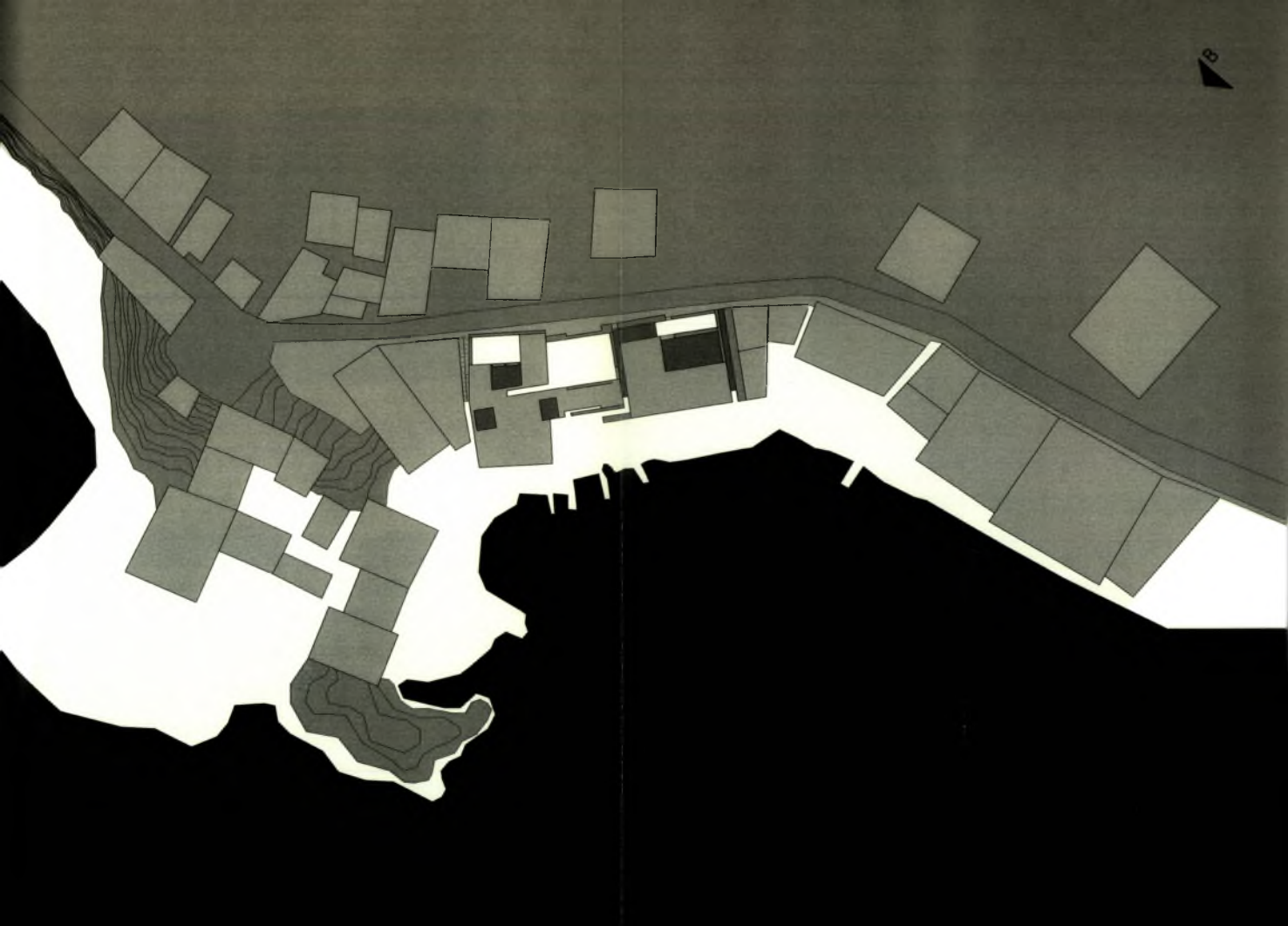

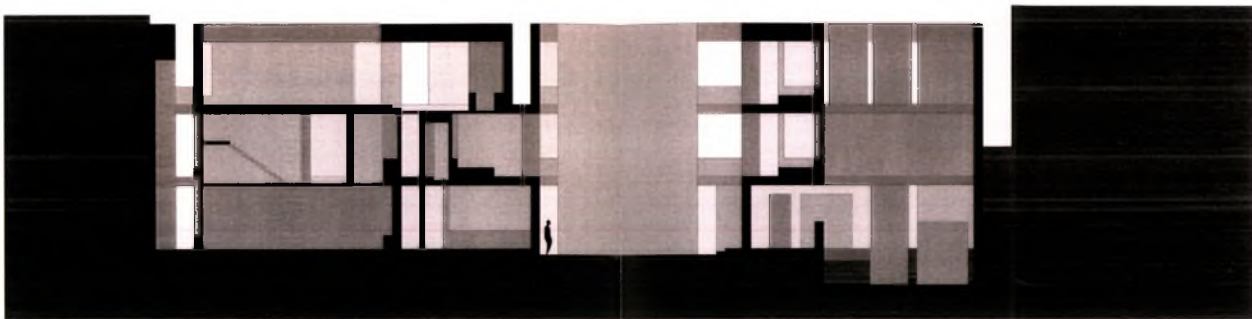
Αφήνοντας το ισόγειο και ανεβαίνοντας τη μεγάλη κεντρική σκάλα αρχίζει η πορεία προς το μεσαίο επίπεδο στην πιο ιδιωτική ζώνη του κτηρίου. Εδώ θα πρέπει να διαχωρίσουμε τις δύο διαφορετικές κατηγορίες χρήστη. Εκείνη του χρήστη- επισκέπτη και εκείνη του χρήστη- κατοίκου προσωρινής διαμονής. Στην πρώτη περίπτωση ο επισκέπτης διαγράφει τη δημόσια πορεία του. Φτάνοντας στο μεσαίο όροφο οι χώροι, ιδιαίτερα εσωστρεφείς, δεν τον τραβάνε αλλά αντίθετα τον αφήνουν να κατευθυνθεί προς τα πάνω. Στη δεύτερη περίπτωση, ο χρήστης ανεβαίνοντας αντιλαμβάνεται ότι βρίσκεται σε ένα χώρο με πιο ιδιωτικό χαρακτήρα. Παράλληλα όμως δεν του δίνεται η εντύπωση ότι βρίσκεται σε ένα κλειστό κτήριο. Από τη μια μεριά έχει μια πρώτη οπτική σχέση με τη θάλασσα μέσα από μια σχισμή. Από την άλλη έχει άμεση σχέση με το αίθριο. Μπορεί να αντιληφθεί το διαφορετικό χειρισμό των μονάδων, που τις χωρίζει ο όγκος της μετάβασης. Η αντιστροφή του μέσα και του έξω συνεχίζεται. Ο επισκέπτης περνάει μέσα από ένα ημιυπαίθριο διάδρομο στα δωμάτια που βρίσκονται εκατέρωθεν του διαδρόμου. Εκεί συναντάει τα δωμάτια που στρέφονται προς τα έξω, τα δωμάτια που στρέφονται προς το αίθριο. Ακόμα εισέρχεται στο χώρο του φαγητού που εξελίσσεται σε δύο επίπεδα και κοιτάει στο μικρό αίθριο. Στο βάθος του διαδρόμου το μάτι αφήνεται να περάσει μέσα στον εκθεσιακό.

Από την άλλη μεριά του κτηρίου, περνώντας από έναν πιο στενό διάδρομο, παράλληλα με το φως που αφήνεται να περάσει λόγω της σχισμής, περνάει είτε στα υπόλοιπα δωμάτια είτε σε έναν ημιυπαίθριο χώρο συνεστίασης. Αντίστοιχο με τον χώρο φαγητού, ο οποίος στρέφεται στο αίθριο. Σε αντίθεση με το ισόγειο, στον μεσαίο όροφο βρίσκει κανείς κυρίως ιδιωτικούς χώρους. Εδώ, οι χώροι δημόσιου χαρακτήρα που αποτελούν και χώρους κοινωνικότητας διανέμονται σημειακά και αναφέρονται αποκλειστικά στους ξενώνες. Γίνεται ένα παιχνίδι με τις διάφορες τυπολογίες δωματίων και την αυξομείωση της κλίμακας τους. Υπάρχουν δωμάτια μονόχωρα για ένα ή δύο άτομα, δωμάτια δίχωρα για τέσσερα άτομα, δωμάτια με ημιυπαίθριο χώρο, καθώς και δωμάτια δίπατα για τρία και περισσότερα άτομα.

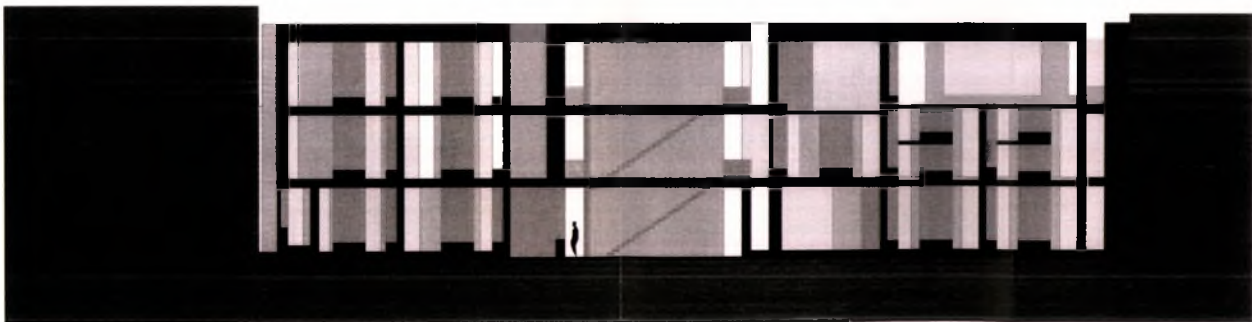

Συνεχίζοντας κανείς την πορεία του από το αίθριο προς τα πάνω φτάνοντας στον τελευταίο όροφο, συναντάει μια "πλατεία". Ο επισκέπτης στη διεύθυνση της σκάλας και πριν κατέβει στο βυθισμένο επίπεδο που περιλαμβάνει τη λειτουργία της πλατείας βρίσκεται στη μέση της καθαρής οπτικής που ξεκινάει από το δρόμο και φτάνει στη θάλασσα. Πλησιάζοντας προς τη μεριά του δρόμου από το στενό αίθριο διάδρομο αποκαλύπτεται επίσης ένας χώρος που βρίσκεται πάνω από το μικρό αίθριο και στρέφεται σε αυτό. Η βυθισμένη ημιυπαίθρια πλατεία αποτελεί έναν χώρο εκτόνωσης της ανθρώπινης κοινωνικότητας και στρέφεται μπροστά, στη μεριά της θάλασσας. Η πορεία που διαγράφεται ξεκινώντας από το χώρο του εκθεσιακού φτάνει στην πλατεία. Ο επισκέπτης διασχίζει τον κύριο χώρο του εκθεσιακού, ο οποίος έχει άμεση σχέση με το εξωτερικό μέσω των ανοιγμάτων. Στη συνέχεια κατά την έξοδο του εκθεσιακού βρίσκεται σε ένα μικρό αίθριο χώρο ο οποίος έχει επαφή με το δρόμο και το στενό αίθριο δίπλα στο έδαφος. Κατά τους καλοκαιρινούς μήνες το αίθριο στο πάνω επίπεδο χρησιμοποιείται και να καταλήξει κανείς στο μικρό αμφιθέατρο. Από την αντίθετη μεριά του ορόφου συνεχίζουν οι ιδιωτικοί χώροι της μεσαίας ζώνης, αυτή τη φορά όμως με περισσότερες εναλλαγές του μέσα και του έξω, μέσω κλειστών και υπαίθριων χώρων, σχέσεις που τις συναντάει κανείς ακόμη και μέσα στα δωμάτια. Ο δημόσιος χαρακτήρας του ισόγειου συνεχίζεται στο τελευταίο επίπεδο, σε αντίθεση με το μεσαίο επίπεδο. Ωστόσο εδώ, μέσα από τα περάσματα κλειστών, ημιυπαίθριων και υπαίθριων χώρων πραγματοποιείται μια πιο άμεση επικοινωνία μεταξύ δρόμου, κτηρίου, θάλασσας.

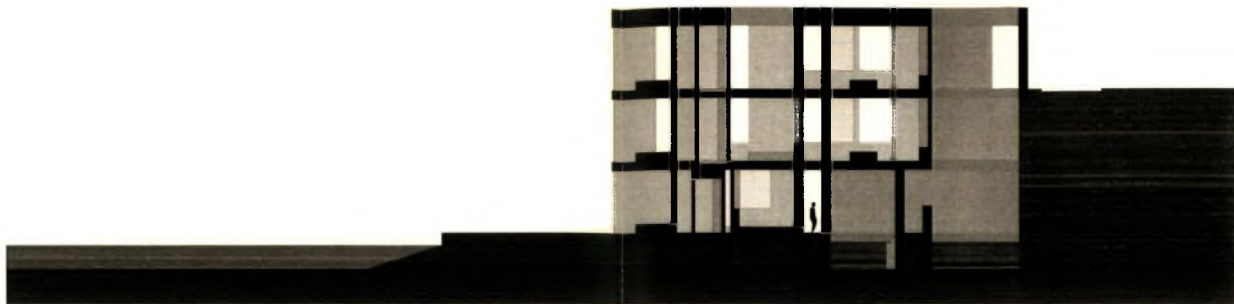

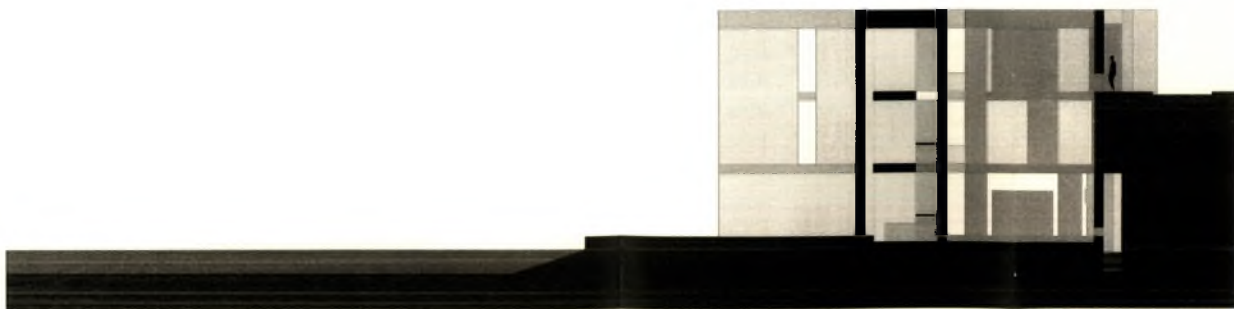
τομή α - α
κλίμακα 1:200

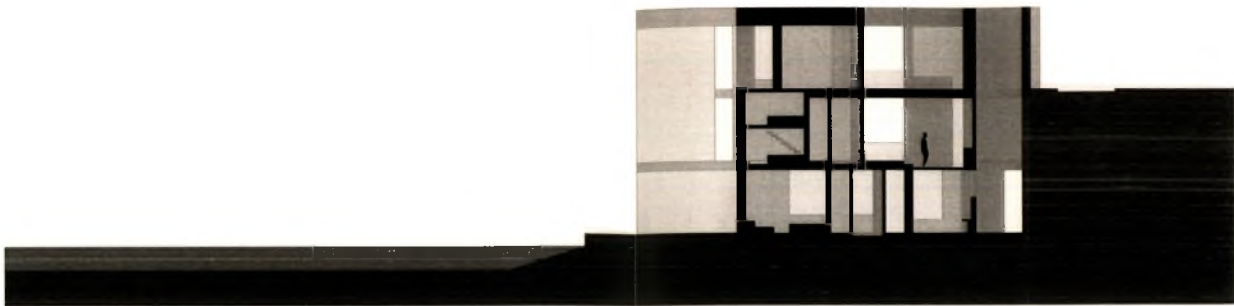
τομή β - β
κλίμακα 1:200

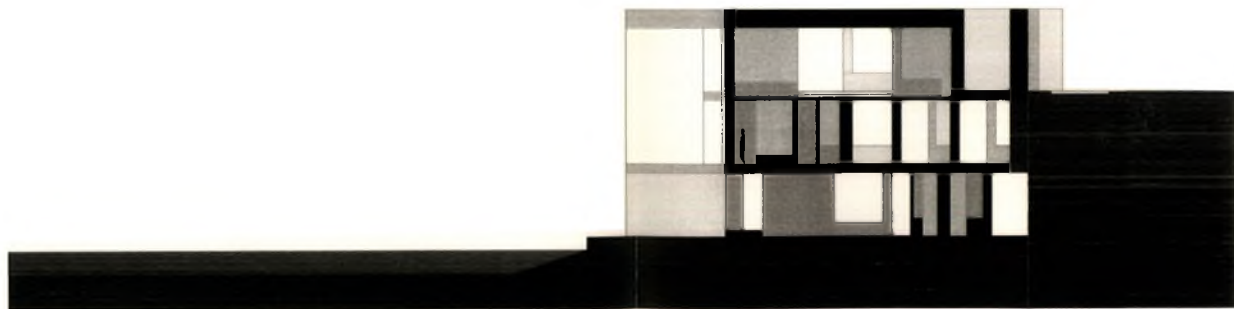
τομή γ - γ
κλίμακα 1:200

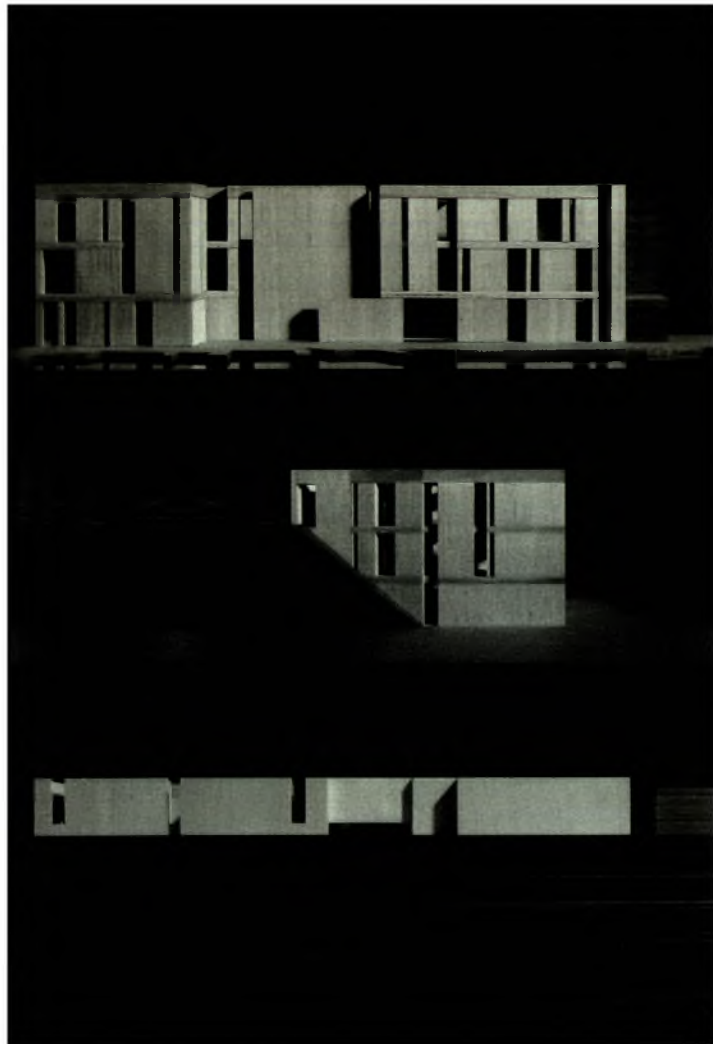
τομή δ - δ
κλίμακα 1:200

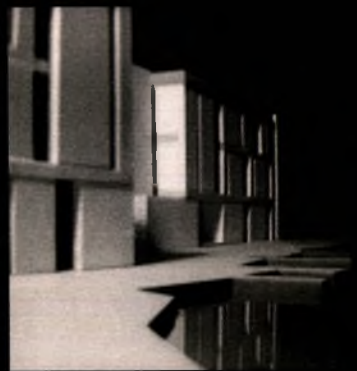

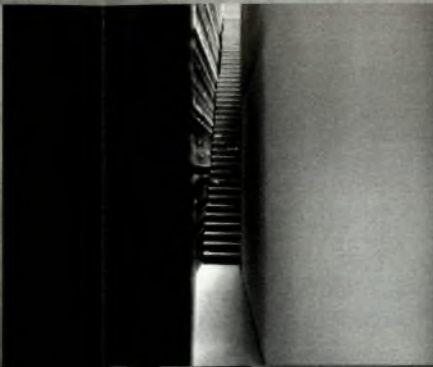
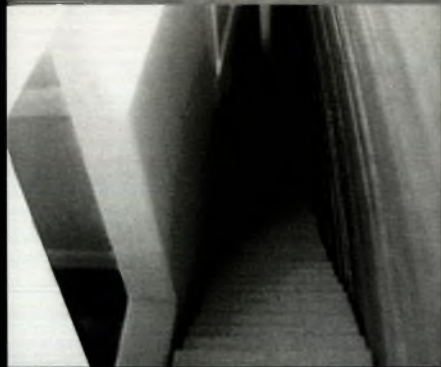
τομή στ - στ
κλίμακα 1:200

τομή ε - ε
κλίμακα 1:200

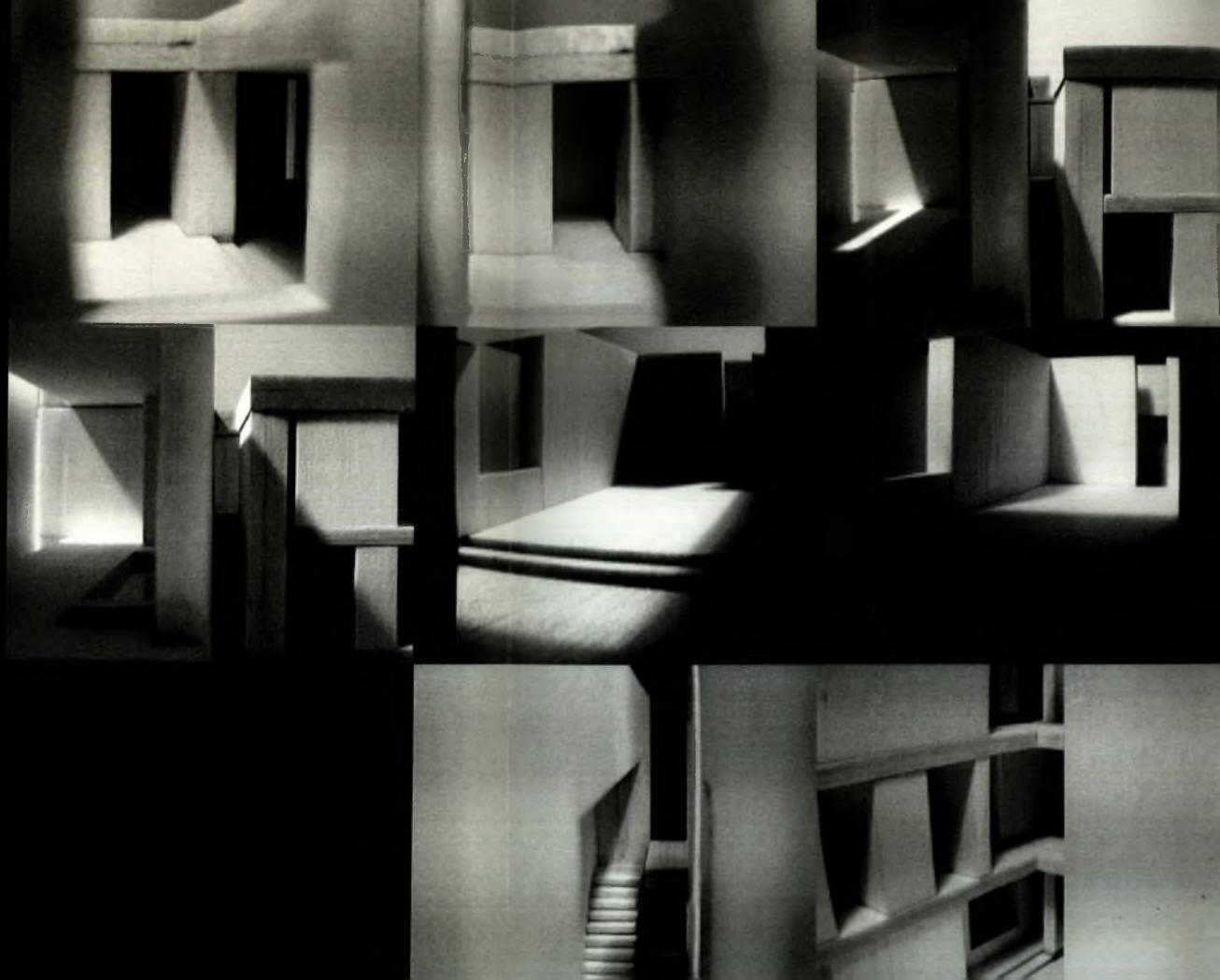

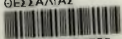

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ
ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ

004000091755

